

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Το τόξο του αετού απόφαση μελλοθανάτου
που τίποτε δεν τον ξαφνιάζει, μήτε
η αντίστροφη ροή του ποταμού μήτε
το τίποτε που ταλαντεύεται ανάμεσα
στον κεραυνό και στη σχισμή του βράχου.

Ρόδινη η Αυγή και βούρκωσε
το σύννεφο στα πόδια της.
Διάδοχοι γελωτοποιοί
φοράν το στέμμα δίχως συστολή.
Κι εσύ που σκάλισες
τη διαμαντόπετρα δυό εκατομύρια φορές
κάθεσαι και μετράς τ'ανύποπτα
λεπτά του λεπτοδείχτη.

Το βρέφος τρομαγμένο πίσω
ρουφιέται στη χλιαρή του μήτρα.

Μα εμείς ας περπατήσουμε
στα τείχη του Θοδόση
οχι σαν κλέφτες πια.
Να, ωραίες κυράτσες κρύβουνε
κάτι χρυσόψαρα γελάκια
που σπαρταράνε απ' την αφόρητη
ελαφρότητα του ήλιου
και το αλμυρό γαργάλισμα του αφρού .

Εκείνοι ωστόσο έφυγαν πίσω-
πατώντας ένας ένας.
Αλεξάνδρες, Νικηφόροι, Ευγενίες
Νικόλαοι, Θεόδωροι, Ιωάννηδες...
Ονόματα άδεια πανωφόρια.

Εκείνοι χάθηκαν αφήνοντας
ίσκιους βραχνούς
επάνω απ' τη λιακάδα μας.

Κι εμείς...
Τα βήματα μας καταλήγουνε
πηδηματάκια επι τόπου
ατέλειωτα πηδήματα επι τόπου μέχρι
ν' ανοίξει η γή καταπακτιή
να καταπιεί
σόλες λειωμένες,
σάλιο τελειωμένο,

επιφωνήματα,
διαφωνίες κυρίως, συμ-
φωνίες κυρίων,
παραφωνίες
επιφωνήματα
φωνασκίες.

Εν-δύο πηδήματα επι τόπου
έν- δύο
μέχρι
τελικής
πτώσεως.
Αύριο πάλι.

Τώρα πιά τόμαθες καλά
πως όσο εσύ χοροπηδούσες
οι μισθοφόροι ξετυλίγανε τους μίτους,
έπλεκαν καταχθόνιους ιστούς
ιστοσελίδες
ιστιοφόρα που μπαρκάριζαν
στη χώρα του Αρταξέρξη και του Κροίσου.

Σήμερα στην καμπή του χρόνου
Ανοιξε της Πανδώρας το κουτί.
Μέσα λεπίδες
λέπια
Λεπιδόπτερα
και
λαιμητόμοι.

Τα φύλλα του κισσού μ' αποπλανήσανε
Βαδίζω ωστόσο ακόμη με το πόδι ραγισμένο
Στα ίχνη σου Θεοδόση.
Κάτω απ' τους ίσκιους των αγαπημένων
που στέλλουν ρόδια χαιρετίσματα
κελαριστά σταφύλια
και σίχους αμυγδαλωτούς.

Γενέθλια γή στερνό μου καταφύγιο
Σκύβω κι ακρολοούμαι τ' αμπελόφυλλα
Ν' απλώνουν πράσινο ελατήριο
Ελιξήριο
Διαβατήριο
για την αλήθεια.